

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/124/2017
Identifikačné číslo spisu:	5112238905
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5112238905.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu K. L., nar. X. X. XXXX, bývajúceho v W., A., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Petrom Věvurkom, advokátom so sídlom v Námestove, Ul. Mieru 312/13, proti žalovanému HARD FOREST s. r. o., so sídlom Lopušné Pažite 20, IČO: 36 414 298, v dovolacom konaní zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Kuric, s. r. o., so sídlom v Žiline, Dolný Vál 11, IČO: 36 841 200, o zaplatenie 385.001,42 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18C/79/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016 sp. zn. 10Co/ 201/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom z 11. februára 2016 č. k. 18C/79/2013-400 v spojení s opravným uznesením z 5. apríla 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 67.383,655 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 67.383,655 eur od 14. 1. 2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobný návrh vo zvyšnej časti (nárok v sume 269.129 eur a v sume 48.488,765 eur) zamietol a rozhodol o náhrade trov konania. K vecnej legitimácii žalobcu uviedol, že pri uzatváraní zmlúv o postúpení pohľadávok medzi Urbariátom, pozemkovým spoločenstvom Kysucké Nové Mesto (ďalej len „Urbariát“) a žalobcom, konala a vystupovala v mene Urbariátu oprávnená osoba. Keďže Urbariát listom zo 14. 5. 2012 oznámil žalovanému postúpenie svojich pohľadávok na žalobcu, dospel k záveru, že v danej veci na strane žalobcu je splnená podmienka aktívnej legitimácie. Za nespornú považoval skutočnosť, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 8. 2. 2008 zmluvu o nájme lesných pozemkov, na základe ktorej prenajímateľ (Urbariát) prenechal nájomcovi (žalovanému) do dočasného užívania lesné pozemky Urbariátu a nájomca sa zaviazal vykonávať všetky výkony ťažbovej a pestovnej činnosti v požadovanom rozsahu s dobou trvania nájmu od 21. 1. 2008 do 31. 12. 2009 (dodatkami došlo k predĺženiu ťažby dreva až do konca roku 2010). K nároku na zaplatenie sumy 67.383,655 eur (išlo o náklady na opravu a údržbu lesných ciest žalovaným neoprávnene započítané) uviedol, že z nájmovej zmluvy, ani zo žiadnych iných predložených listinných dôkazov

nevyplývala predchodcovi žalobcu povinnosť akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na nákladoch za opravy lesných ciest. Ak žalovaný takéto opravy vykonal, mohol tak urobiť na vlastné náklady, prípadne si uplatňovať vynaložené náklady od vlastníka pozemku, ktorým v čase vykonania opráv lesných ciest (v roku 2010) boli Lesy SR. V tejto súvislosti poukázal na ich písomné stanovisko z 24. 8. 2010, v ktorom sa na žiadosť žalovaného vyjadrili, že súhlasia s vykonaním opráv na LC Kysucký háj s tým, že žiadateľ vykoná opravy na vlastné náklady. Dospel preto k záveru, že žalovaný si neoprávnene započítal svoju pohľadávku voči pohľadávke predchodcu žalobcu. Žalovaný sa tým bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, ktoré obohatenie je povinný vydať tomu, na úkor koho sa obohatil. Žalobu žalobcu považoval v tejto časti za opodstatnene podanú a preto jej vyhovel. K argumentácii žalovaného, podľa ktorej bývalý predseda Urbariátu dal súhlas žalovanému na opravu lesných ciest uviedol, že Urbariát nebol oprávnený dávať v tomto prípade súhlas s opravou a údržbou týchto ciest. Oprávneným subjektom na udelenie takéhoto súhlasu, prípadne aj so záväzkom na refundáciu takto vynaložených nákladov, boli Lesy SR, ktoré napokon na žiadosť žalovaného súhlas s opravou udelili, ale výlučne na vlastné náklady žalovaného. Uvedenú argumentáciu žalovaného považoval preto za právne irelevantnú. Keďže žalobca si uplatnil aj príslušenstvo pohľadávky a žalovaný sa s plnením dlhu dostal do omeškania (deň nasledujúci po splatnosti faktúry), priznal žalobcovi 9% úrok z omeškania z tejto sumy od 14. 1. 2012 do zaplatenia. Čo sa týka nárokov žalobcu o zaplatenie sumy 269.129 eur a sumy 48.488,765 eur uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať, že žalovaný mal vyťažiť v roku 2010 v skutočnosti viac drevnej hmoty, ako je vykázané vo výkaze ťažby podľa LHE, a to o 36 025,93 m³, za ktoré Urbariátu nezaplatil, resp. že žalovaný za drevo v objeme 1 324,13 m³ a 108 m³ vyťažené v dňoch 10. 1. - 25. 1. 2011, resp. odvezené dňa 31. 5. 2011, nezaplatil. Obidva tieto nároky uplatnené žalobcom považoval za nedôvodné a preto žalobu v tejto časti zamietol. Právne vec posúdil podľa § 451 ods. 1 a ods. 2, § 456, § 458 ods. 1, § 524 ods. 1 a ods. 2, § 526 ods. 1 a ods. 2, § 580, § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. Keďže väčší úspech v konaní mal žalovaný, priznal mu právo na náhradu uplatnených trov konania v rozsahu 64 percent.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. novembra 2016 sp. zn. 10Co/201/2016, o odvolaniach oboch strán sporu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov konania. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu (napadol zamietajúci výrok rozsudku) uviedol, že v prípade čiastkového nároku o zaplatenie sumy 269.129 eur sporným medzi stranami zostalo obdobie novembra a decembra 2009, pričom žalobca nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy, na základe ktorých by bolo možné vylúčiť, že v objeme vyťaženej drevnej hmoty 6.025,93 m³ nie je zahrnutá aj drevná hmota vyťažená v týchto dvoch mesiacoch. Súd prvej inštancie opodstatnene preto žalobu v tejto časti zamietol. V celom rozsahu sa stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 48.488,765 eur. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného (napadol výrok, ktorým žalobe bolo vyhovené) konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že nárok žalobcu v časti o zaplatenie sumy 67.383,655 eur je dôvodný. K argumentom žalovaného o existencii dohody medzi ním a predchodcom žalobcu, uzavretím ktorej vznikol žalovanému nárok na úhradu za vykonané opravy ciest uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania zmluvný základ takéhoto právneho vzťahu preukázaný nebol. Ak aj žalovaný poukazoval na súhlas bývalého predsedu Urbariátu k vykonaniu opravy ciest mal za to, že akýkoľvek súhlas predchodcu žalobcu s opravou, je právne irelevantný a ani neznamenal, že predchodca žalobcu sa zaviazal náklady na opravu žalovanému uhradiť. Právne následky mohol vyvolať iba súhlas udelený vlastníkom dotknutých pozemkov, a tým boli Lesy SR. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný nemohol voči predchodcovi žalobcu úspešne uplatňovať pohľadávku za opravu lesných ciest, lebo tento nebol ich vlastníkom. Tejto skutočnosti si (v tom čase) bol vedomý sám žalovaný, čo je zrejmé tiež z jeho dopytu na Lesy SR ako vlastníka ciest s požiadavkou na udelenie súhlasu s vykonaním ich opráv a financovania. Na túto žiadosť Lesy SR poskytli odpoveď listom z 24. 8. 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, že žiadateľ vykoná opravy na vlastné náklady. Fakturáciou nákladov na opravu ciest žalovaným a ich následnou úhradou predchodcom žalobcu, žalovaný získal bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu tak, ako to správne ustálil súd prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie preto vo všetkých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal včas dovolanie žalovaný z dôvodu, že rozsudok odvolacieho soudu trpí vadou podľa § 420 písm. f) C. s. p. Výtýkal krajskému soudu, že preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, hoci v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. je povinný pojednávanie nariadiť vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Nesúhlasil so záverom krajského soudu, že žalovaný si bol vedomý skutočnosti, že právny predchodca nebol vlastníkom cesty, čo malo vyplývať z dopytu žalovaného na Lesy SR ako vlastníka ciest. Krajským súdom vyvodený záver, ktorý považoval za nový, nie je ničím podložený a nevyplýval ani z predchádzajúcich dôkazov predložených žalobcom. Odvolací súd k nemu dospel bez zopakovania alebo doplnenia dokazovania, čím porušil jeho právo vyjadriť sa k takémuto záveru. Okrem toho rozsudok krajského soudu považoval za nepreskúmateľný. Podľa dovolateľa len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých by mali byť tieto zistenia vyvodené, sú nepostačujúce. Navyše, z rozsudku odvolacieho soudu nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú jeho právnu argumentáciu týkajúcu sa vlastníckeho práva k opravovaným cestám (nepreskúmateľnosť a nejasnosť rozsudku soudu prvej inštalácie). V dovolaní ďalej uviedol, že žalobca bol povinný ním tvrdený skutkový stav preukázať predloženými a označenými dôkazmi. V tejto súvislosti výtýkal konajúcim súdom, že napriek jeho tvrdeniu, že cesty boli a sú vo vlastníctve predchodcu žalobcu, nesprávne dospeli k záveru, že vlastníkom ciest boli Lesy SR. Za účelom preukázania správnosti tohto tvrdenia uviedol v dovolaní konkrétne argumenty a doložil do spisu spolu s dovolaním listinné dôkazy. Odvolací súd mu uvedeným nesprávnym postupom znemožnil realizovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Navrhol preto rozsudok krajského soudu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v danom prípade nebol dôvod pre nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. Dokazovanie na súde prvej inštalácie bolo riadne ukončené a ani žalovaný nenavrhol vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Poukázal na to, že podľa novej procesnej úpravy nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) O. s. p., lebo v takomto prípade nejde o nesprávny procesný postup soudu. Podľa jeho názoru nie je možné k dovolaniu pripájať a navrhovať dôkazy, ktoré strana sporu mohla predložiť už v konaní pred súdom prvej inštalácie. Poukázal na to, že konajúce súdy sa so skutočnosťami uvádzanými žalovaným v dovolaní, vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúco vypořádali. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie zamietol a priznal mu trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpenou advokátom v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania, sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. V preskúmvanej veci bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok. Najvyšší súd preto podmienky, za ktorých možno podať dovolanie, posudzoval podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa, t. j. podľa Civilného sporového poriadku.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho soudu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

8. Rozhodnutia odvolacieho soudu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalovaný odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

9. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho soudu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup soudu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení,

vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

10. V preskúmvanej veci žalovaný odôvodnil porušenie práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, hoci tak bol povinný urobiť (§ 385 ods. 1 C. s. p.), že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný a že odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) založil svoje rozhodnutie na nesprávnom skutkovom zistení.

11. K prvej námietke žalovaného treba uviesť, že v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že na prejednanie odvolania, odvolací súd musí nariadiť pojednávanie vždy aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvej inštancie zistil náležitým spôsobom skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

12. V preskúmvanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych „nových“ skutkových a právnych záveroch. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Jeho postup, keď prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, nebol preto v rozpore s § 385 ods. 1 C. s. p. Napokon, dovolateľ v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie (ani v dovolaní) neuviedol, konkrétne ktoré dôkazy bolo potrebné zopakovať, prípadne z akých dôvodov bolo potrebné dokazovanie doplniť. V danom prípade nešlo preto zo strany odvolacieho súdu o nesprávny postup, ktorý by sa prejavil v porušení § 385 ods. 1 C. s. p., resp. v porušení práva žalovaného vyjadriť sa k skutkovým alebo právnym záverom, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní veci použité.

13. Dovolací súd v súvislosti s druhou námietkou žalovaného pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je v súčasnosti rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p. (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 C. s. p., resp. § 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú jednotu. Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody, resp. keď neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

14. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 387 ods. 2 C. s. p., ktorý by bol dôvodom pre záver, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

15. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v dovolaní napadnutej časti sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie, a teda, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku za vecne správny. V dôvodoch rozsudku sa stručne vyjadril k nosnej argumentácii žalovaného uplatnenej v odvolaní, týkajúcej sa existencie dohody medzi predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorá mala zakladať žalovanému nárok na úhradu za vykonané opravy ciest voči Urbariátu a týkajúcej sa udelenia súhlasu s ich opravou bývalým predsedom Urbariátu. Žalovaný v odvolaní k záveru súdu prvej inštancie, že cesty, ktorých žalovaný opravu vykonal, boli vo vlastníctve Lesov SR, iba poznamenal, že ide o ničím nepreukázanú skutočnosť, a že podľa jeho názoru tieto cesty boli a sú vo vlastníctve predchodcu žalobcu, t. j. Urbariátu. V odvolaní však žiadne bližšie argumenty k týmto svojim tvrdeniam neuviedol. Nemožno preto vyčítať odvolaciemu súdu, že sa osobitne s týmito tvrdeniami žalovaného nezaoberal a že k nim nedal podrobnú odpoveď. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáhal, na základe akých skutočností a ako sa vo veci vyjadril žalovaný. Pokiaľ ide o vyhovujúci výrok, z dôvodov jeho rozsudku je zrejmé, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré dôkazy vykonal a aj to, z ktorých dôkazov vychádzal, a to aj v prípade jeho záveru o vlastníctve ciest v čase vykonaných opráv (str. 11 posledný odsek). Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v tejto časti nároku žalobu žalobcu považoval za opodstatnené podanú, pričom vec aj náležite právne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v tomto rozsudku, s ktorým vytvára organickú jednotu. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní v dovolaní napadnutej časti spĺňa požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 387 ods. 2 C. s. p. Skutočnosť, že žalovaný sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi, ku ktorým odvolací súd a súd prvej inštancie dospeli, ešte neznamená, že rozsudok odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Treba zdôrazniť, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

16. K ostatne uvedenej námietke žalovaného spochybňujúcej nesprávnosť skutkového zistenia treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 431 a § 432 C. s. p. dovolanie nie je možné odôvodniť tým, že odvolací súd neúplne zistil skutkový stav veci, resp. že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných väd (§ 420 C. s. p.) a hmotnoprávných väd (§ 421 C. s. p.). Navyše, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Námietky v tomto smere vznesené bez ďalšieho nespôsobujú ani vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

17. Napokon treba uviesť, že žalovaný uplatnil argumenty a predložil listinné dôkazy za účelom preukázania jeho tvrdenia, že ním opravované lesné cesty sú a vždy boli vo vlastníctve Urbariátu, až v dovolaní. Keďže v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.), dovolací súd nemohol na tieto argumenty a dôkazy žalovaného prihliadnuť.

18. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný nedôvodne namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Najvyšší súd preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako neprípustné odmietol.

19. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

20. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.